

Fotó: Németh Szabina

Dunaferres szakemberek a készségtanácsokban

A szakképzésről szóló törvény nyomán új fogalomként került be a köztudatba az ágazati készségtanácsok működése. A magyar gazdaság egészét felölelő 19 szakmai szervezet egyikét dunaferres kolléga irányítja, de két másik tanácsban is dolgoznak vasműs szakemberek.

2. oldal

Kertészetből a Kokszolóba

Ma, amikor számos iparág szakemberhiánnyal küzd, már az is szembeötlő, ha egy fiatal nehézipari vállalatnál tervezi a jövőjét. Még szokatlanabb ez akkor, ha egy fiatal hölgyről van szó. Weiszné Tóth Erzsébet, a Kokszoló SZKB karbantartó művezetője nap mint nap férfiak munkáját irányítja.

5. oldal

A saját kenyér íze

Az új kenyér ünnepéhez közeledve olyan kollégákat kerestünk a gyárban, akiknek az életében fontos szerepe van az otthoni kenyérsütésnek. Liszt, víz, só – csupán ennyi kell a házikenyérhez. Kovással sütni azonban jóval többet jelent ennél: szabadságot, kreativitást, barátságot, tanulást, egészséges táplálkozást.

6. oldal

Kérdezz-felelek sportlegendáinkkal

Sorozatunkban ezúttal az egykori kiváló kézilabdázót, Ferling Bernadettet faggattuk. Detti igazi világklasszis, meghatározó vezéregyéniség volt. Minden mozdulata élményszámba ment, soha nem ismert elvesztett labdát. A klubhűség mintaképeként pedig húsz éven át Dunaújvárosban játszott.

15. oldal

Új víziközmű- szolgáltató Dunaújvárosban

Május 1-jétől a Mezőföldvíz Kft. végzi a teljes víziközmű-szolgáltatási és -üzemeltetési szolgáltatást a megyei jogú városban. A területen nagy tapasztalattal bíró társaság ezzel eleget tett a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal határozatainak, és közérdekű üzemeltetőként folytatólagosan átvette Dunaújvárosban a szennyvízelvezetést és -tisztítást, valamint a közműves ivóvízellátást. Ezzel együtt fontos változás lépett életbe a víziközmű-díjak fizetésében.

A Mezőföldvíz Kft. kiemelt figyelemmel, valamint fokozott humán- és anyagi erőforrás hozzárendelésével készült a szolgáltatások átvételére.

Mint ismert, Dunaújváros Megyei Jogú Város mint közműtulajdonos, a DVCSH Kft. víziközmű-szolgáltatóval kötött szerződését 2021. december 31-ei hatállyal felmondta. Mindezzel párhuzamosan a MEKH közérdekű üzemeltetőként határozattal jelölte ki a Mezőföldvíz Kft.-t, hogy 2022. május 1-jétől Dunaújvárosban a szennyvízelvezetést és -tisztítást, valamint a közműves ivóvízellátást közérdekű üzemeltetőként ellássa.

A társaság megkezdte működését a városban, miután átvette a szolgáltatás végzéséhez és az üzemeltetéshez szükséges infrastruktúrát. A Mezőföldvíz Kft. valamennyi, a szolgáltatás működtetésében résztvevő munkavállalót jogfolytonosan átvett a DVCSH Kft.-től, akik immár a társaság munkatársaiként végzik munkájukat.

A szolgáltatóváltás az ügyfelekre nézve elsősorban azzal jár, hogy a számlákat a Mezőföldvíz Kft. állítja majd ki és küldi a fogyasztóknak a szerződés szerinti címre, vagyis a társaság lett a fogyasztók szerződéses partnere. A **legfontosabb** változás, amire felhívták a figyelmet, hogy a víz- és csatornadíjat mostantól a társaság **TAKARÉKBANK 50438596-10002670-00000000 számú bankszámlájára** utalással fizethetik azok a fogyasztók, akik eddig is átutalással fizették számlájukat. Az ügyfeleknek tehát érdemes a bankjuknál módosítani az előre beállított utalás adatait.

A Mezőföldvíz Kft. hangsúlyozza, hogy felkészült a szolgáltatóváltás átmeneti időszakára is. Az ügyfeleket folyamatosan tájékoztatják a jövőben a leolvasás, a díktálás módjáról, illetve a változásokkal kapcsolatos információkról.

Mindenképpen érdemes megjegyezni, hogy az ügyfélszolgálat az alábbi rendben és elérhetőségekkel működik:

2400 Dunaújváros, Építők útja 7.

Telefonszámok:

+36 (25) 510-141, +36 (25) 510-149

Nyitvatartási idő:

Hétfőn és csütörtökön: 7.30–15.00

Kedden és pénteken: 7.30–13.30

Szerdán: 7.30–19.30

Az ügyfelek információkat találnak a társaság honlapján, a <https://www.mezofoldviz.hu> címen.

A társaság stratégiája, hogy a jövőben a modernizációt elősegítő további költséghatékony megoldásokkal növelje a szolgáltatás színvonalát, ezzel is elősegítve a rezsicsökkentett árszínvonal fenntartását.

A társaság több mint tízéves múltja során folyamatosan fejlődött, és a felelős gazdálkodásból fakadó pénzügyi stabilitás megtartása mellett mára csaknem 300 ezres fogyasztói értékkel rendelkezik. A Mezőföldvíz Kft. három megyében, Dunaújvárossal együtt immár összesen 48 településen látja el az víz- és csatornaszolgáltatást a vállalatot tulajdonló önkormányzatok megalapozására.

Mezőföldvíz Kft.

A szakképzésről szóló 2019. évi LXXX. törvény és az annak végrehajtását szabályozó 12/2020.

(II.7.) kormányrendelet nyomán új fogalomként került be a köztudatba az ágazati készségtanácsok működése. A magyar gazdaság teljes egészét felölelő 19 szakmai szervezet egyikének, a Bányászat és Kohászat Ágazati Készségtanácsnak munkáját elnökként egyik dunaferres kollégánk, Kácser Zoltán irányítja.

Az RMS és HR igazgatóság oktatásszervező szakértőjét, aki a harmadik ciklusban dolgozik

a tanácsban és a második ciklusban tölti be az elnöki tisztséget, a készségtanácsok működéséről, feladatairól kérdeztük.

– Röviden összefoglalva, a tanácsok alapvető feladata az egyes gazdasági ágazatokhoz tartozó gazdálkodó szervezetek érdekeinek képviselete a szakképzés szempontjából. Ez a munka magába foglalja a szakképzés tartalmi szerkezetének folyamatos fejlesztését és korszerűsítését, a munkaerőpiaci igények és a képzési kínálat összehangolását szolgáló szakmai javaslatok kidolgozását. Az Ágazati Készségtanács folyamatosan figyelemmel kíséri a saját ágazatában a szakképzési szerkezet fejlesztését, a gazdasági, munkaerőpiaci, technikai-technológiai folyamatokat, és ennek alapján szakvéleményt ad. Javaslatot tesz többek között a szakmajegyzékre, a szakmai oktatás időtartamára, a képzési és kimeneti követelményekre és az ágazati alapoktatás szakmai tartalmára, a szakképzési tankönyvek kidolgozására és tartalmára vonatkozóan. A jövő kihívásaira gondolva előrejelzést készít a szakképzés rövid és középtávú fejlesztési irányainak, céljainak tervezése, meghatáro- ▶

A szakképzés megújult rendszere

■ DUNAFERRES SZAKEMBEREK A KÉSZSÉGTANÁCSOKBAN

zása érdekében. A készségtanácsok működésének koordinálását és a működés feltételeinek biztosítását a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara látja el. Dunaferrres kollégák egyébként rajtam kívül még két tanácsban dolgoznak: az Épületgépészet ágazatban *Dr. Mucsi András* képviseli a vállalatcsoportunkat.

– *Melyek a készségtanácsoknak azok a feladatai, amelyekkel egy hétköznapi ember munkavállalóként vagy diákként találkozhat?*

– Mint ismeretes, a szakképzési rendszer átalakítása zajlik, az Ipar 4.0 stratégiája alapján. Alapvető cél, hogy a képzések egy korszerűbb formában, minél jobban igazodjanak a gazdasági szereplők elvárásaihoz. Az új struktúrában két képzési szint, a hároméves szakiskola és az ötéves technikum működik. Az elmúlt időszakban a háttérben ennek létrehozásán dolgoztunk. A megszűnt Országos Képzési Jegyzék (OKJ) utáni struktúra is alapvetően megváltozott, a több mint 400 szakmából végül 174 szakma lett. Ezek meghatározása, valamint a kapcsolódó kompetenciaelvárások és képzési kimeneti követelmények kidolgozása szintén a tanácsok feladata volt. A kohász-öntész szakmaterületen ezeket az alapdokumentumokat szintén dunaferrres kollégák szakmai segítségével, elsődlegesen *Portász Attila* közreműködésével készítettük el.

– *Hogyan néz ki az új szakmastruktúra a bányászat és kohászat ágazatban?*

– Tradicionális szakmákat magába foglaló ágazatunk valójában három szakterületet ölel fel, ide tartozik a fluidumbányászat is (kőolaj-, földgáz-, termálvíz-kitermelés és -tárolás), amely ko-

runk egyik legfontosabb iparága. A klasszikus mélyművelésű bányák bezárásával a vājár szakma ugyan megszűnt, de a külszíni bányászat még üzemel, és ezen túlmenően jelentős hazánkban a kavics- és kőbányák működtetése. A kohászatot a dunaiújvárosi vaskohászatot túl a székesfehérvári alumíniumkohászat képviseli, és jelentős számban fordulnak elő kisebb-nagyobb öntödék is. Fluidumos területen pedig jelentős a MOL és a gáztároló szervezetek szerepe.

Konszenzusos egyezség eredménye, hogy mindhárom szakterülethez tartozik egy ötéves technikai és egy hároméves szakiskolai képzés, amelyek természetesen elvégezhetőek érettségi után rövidített formában is. Ötéves nappali rendszerű technikai oktatásban a bányaiipari technikus, kohász- és öntésztechnikus (kohász szakirány és öntész szakirány) és a fluidumkitermelő technikus. Ezekhez kapcsolódnak a három-

éves szakiskolai szintű képzések a bányaművelő, fémelőállító (melegüzemi szakmunkás az olvasztári tevékenységtől a hengerlésig), külön szakmaként az öntvénykészítő (könnyűfém szakirány – főleg járműgyártáshoz és vas és acél szakirány) valamint a fluidumkitermelő.

Ezek a képzések gyakorlatilag lefedik a teljes nehézipart. Az ágazat legjelentősebb iparági szereplője még napjainkban is a DUNAFERR. Bár a vállalat jelenlegi helyzete és termelési szintje sajnos nem az újraképzésnek és a létszámbővítésnek kedvez, de a jövőbeni igényeknek is lehetőséget teremtve alakítottuk ki ezt a szakmastruktúrát, és töltődött fel szakmai tartalommal.

– *Melyek az újonnan bevezetett szakképzési rendszer kezdeti tapasztalatai?*

– Miután 2019-ben indult el a rendszer, nyilvánvalóan nincsenek még minden területen befejezett képzések. Azonban

Az új képzési rendszerben a fémelőállító szakképzés átfogja a melegüzemi szakmunkás területet az olvasztári tevékenységtől egészen a hengerlésig

például az érettségire épülő, két-éves kohász- és öntésztechnikus öntész szakmairányban a képzés első hallgatói már levizsgáltak idén májusban Győrben. Ennek kapcsán elindult a nyáron egy szakképzési monitoring vizsgálat az ágazati készségtanácsok bevonásával, amelynek célja az eddigi tapasztalatok felmérése. A beérkezett adatokat a kamara összesíti és küldi el az ágazatok képviselőinek, így készülnek majd el az összefoglaló jelentések. Iskolarendszerű nappali képzésben a 2023-as vizsgaidőszakot követően állnak majd rendelkezésre az első tapasztalatok.

– *A DUNAFERR szempontjából milyen előnyei vannak annak, hogy vasműs szakemberek is dolgoznak az egyes ágazati készségtanácsokban?*

– A szakmai kapcsolatrendszer bővülését mindenképpen megemlíteném. Jelentősek az évi rendszeres elnöki konzultációk az ágazati elnökök és az MKIK, illetve a minisztériumi vezetők között, ahol stratégiai együttműködés folyik, illetve az évente minimum öt alkalommal ülésező saját ÁKT-k munkája során is számos személyes, jól működő kapcsolat kialakul a tagok között. A bányászat és kohászat készségtanács első kihelyezett ülését éppen nálunk tartotta meg. Az ország minden részéből érkező kollégákat lenyűgözte a gyár a maga monumentális méreteivel és látványos technológiáival. Ami pedig a szakmastruktúra kialakításában a vasműs szakemberek közreműködését illeti, mindenképpen hasznos volt, hogy a vállalat jövőbeni humán erőforrás-igényeinek kereteit nagy részben be tudtuk építeni az új szakképzési követelményrendszerbe. Ez elsődlegesen az OKJ megszűnésével az új, államilag elismert szakképzési programkövetelményeinek kidolgozásában testesült meg. Ezúton is köszönöm a vasműs kollégák ebben nyújtott szakmai segítségét.

Sz. I.

Élet, rímekbe szedve

■ „KEZDJETEK EL ÉLNI!”

Pálfi Tiborral évekkal ezelőtt találkoztam legutóbb, a profilüzem vezetőjeként nyilatkozott a lapban. A termelési adatok, műszaki aktualitások „árnyékában” már akkor is szó esett családról, fájdalomról, örömökről.

Most, évek múltán már nem a munkáról, „csak” az életről beszélgetünk. Hallgatom, ahogyan őszintén mesél ez elmúlt évek történéseiről, és közben arra gondolok, hogy milyen keveset látunk, hallunk, érzünk az emberekből a gyárban. Azt már korábban is tudtam róla, hogy futballozik, a sport, a mozgás az élete része volt. Azonban a gépek zajában az sosem derült ki, hogy szereti a verseket is, mi több, ritmusos sorokban összegzi megélt éveit, fontos pillanatait. Tibor időközben nyugdíjas lett, és megküzdött egy súlyos betegséggel is.

– Négy-öt éve még fociztam az öregfiúkkal, van olyan sporttársunk, aki hetvenöt évesen még mindig jár. Eltelt az idő, a csapat azonban megmaradt. Szerdánként játszanak, én egy beszélgetésre csatlakozom hozzájuk. Utoljára 2017-ben beszélgettünk – utalt a nyugdíjazása kapcsán írt cikkeire. – Nem sokkal előtte kezdődött a betegségem, azon az őszön megműtötték, a következő év sugár- és kemoterápiás kezelésekkal telt. Új típusú, úgy nevezett immunterápiás kezelést 2019-ben kaptam először. Elmúlt a rosszindulatú daganat, de a kemo, a sugár itt hagyja a nyomát az ember szervezetében.

Úgy mentem nyugdíjba, hogy egy nap betegállományom sem volt, sportos, egészséges alkatnak gondoltam magam. Húsz éven át vezettem a profilüzem, évenként jártam menedzserszűrésre, sosem találtam betegségre utaló elváltozást.

A rák a lelket is megtámadja, annyira magam alá kerültem, hogy pszichológushoz kellett fordulnom. Sokat gondoltam arra, hogy ha „visszagöngyölíteném” az életemet, biztosan megtalálnám az okát...

A szüleim 1946-ban Heves megyéből, Bükkszékről költöztek Kiskarácsonyba, ott születtem. Igazi tanyasi parasztyerek voltam. Az első osztályt osztatlan iskolában végeztem, *Nyuli Feri* bácsi tanított mindenkit, engem és a két nővéremet is egészen nyolcadikig. Nagykarácsonyból kerültem

középkiskolába a Bánkiba, majd a fonodában dolgoztam öt évet, a Vasműben pedig negyvenet. Szereztem két diplomát, sportoltam, NB III-ban futballoztam. Semmit lelki okát nem találtam meg magamban ilyen súlyos betegségnek. A doktorok is kutatták az okát, azt mondták, hatvan százalékban genetika. Amikor visszaestem, harminc százalék esélyt adtak a túlélésre, a makacsságom, a szívósságom, a sport, a nyers paraszti erő tart életben... És az írás. Leírtam az életemet, százhetven kézzel írt oldalban, egé-

szén a betegségemig. Annak idején siheder gyerekként, 1968-ban írtam meg az első versemet. Pontosabban rímfaragványok voltak azok, szerelmes versek. Hetvenötben, a katonasággal megszakadt a szerelem, abbamaradt a versírás is. Legközelebb 2008-ban írtam verset. Feleségem által kialakult több házaspárral egy baráti társaságunk. Az egyik nyaralás alkalmával írtam át Arany János Családi kör című versét erre a csapatra, benne mindenkit megnevezve. Utána már minden összejövetelre kértek verset. Saját verset 2009-ben írtam először, a telkünkön nyíló pitypangokról. Verspályázatra tavaly küldtem első alkalommal írást. A Költészet Napjára kértek előre megadott szavakkal egy verset, „Kreatív versfaragás” címen. Arany minősítést kaptam.

Számomra terápia a versírás, élményekhez, gondolatokhoz kötődik, valamit szeretnék közölni vele, adni magamból valamit. Különböző pályázatokon több versemet is díjazták. Írok egyperceseket is, ezek néha humorosak, máskor érzelmesek, komolyak. Újabban meséket is írok, és anyám dala foglalkoztatnak, ő mindig énekelt. A versírás mellett próbálok úgy élni, mintha mi sem történt volna. A betegséget megszokni nem lehet, csak elviselni. Kell mindig valami, ami életben tart. Győztes típus vagyok, hiszek benne, hogy meggyógyulok.

Hogy mit üzenek azoknak, akik olvassák ezt a cikket? „Kezddjete el élni!” Ahogyan *Pásztor Anna* és *Kiss Tibi* szerzeménye, a Márta dala című zeneszám mondja. Olyan jó lenne, ha mindenki azzal foglalkozhatna, amit igazán szeret, mielőtt a kötelesség megfojtja az életet.

K. É.

Az én városom

Ülök a parkban egy kopott padon,
napsugár símogat szelíden, hagyom.
Lehunyt pillákkal fel, az égre nézek,
merengek a múlton, peregnek az évek.
Gondolatom repít, észre sem veszem,
megelevenedik a történelem.
Róma harcosai egykor erre jártak,
örök nyomot hagyva a mai világnak.
Építőmunkások fogtak csákányt, ásót,
pentelei síkon feltúrták a szántót.
Város született itt, „csakazértis” város,
immár hetven éve, a Dunával határos.
Szobrok, épületek, az első iskola,
semmiből bújtt elő nagyon sok csoda.
Kőrengeteg között számtalan zöld liget,
pihenni vágyónak egy-egy üde sziget.
A várossal együtt felépült a gyár,
megélhetést adva dohog, füstöl, zihál.
Szorgos munkáskezek dolgoztak azért,
hogy híressé tegyék a sportot, az acélt.
Ifjon a világban sok várost megjártam,
bárhol tartózkodtam, mindig visszavágytam.
Látom magam előtt az iskolát, a jó tanárt,
családom, anyámat, ki mindig hazavárt.
Érzem lelkemben, az idő eloson.
Él, zajong, lüktet! Ez az én városom!

Kertészetből a Kokszolóba

■ A JÓ SZÓ SOK MINDENRE KÉPES

Manapság, amikor számos iparág szakemberhiánnyal küzd, már az is szembeötlő, ha egy pályakezdő fiatal nehézipari vállalatnál képzelet el a jövőjét. Különösen szokatlannak tűnik ez akkor, ha egy fiatal hölgyről van szó.

A DUNAFERR-t, azon belül is a kokszyártás területét nézve ki munkavégzése színhelyéül *Weiszné Tóth Erzsébet*, a Kokszozó SZKB karbantartó művezetője. A harmincas éveiben járó, mosolygós, a világra nyitott fiatal nő úgy beszél a pályaválasztásáról, mintha természetes lenne egy tizennégy éves lány műszaki érdeklődése.

– Mondhatni, családi vonás volt nálunk a műszaki „véna”, így cseppet sem tartották furcsának otthon, hogy engem is érdekelnek az effajta dolgok. Nagynéném a repülőtéren dolgozott mint gépészmérnök, édesanyám a fonodában volt gépésztechnikus, édesapám pedig villanyszerelő. Számomra ők voltak a példaképek. A középiskolában magasépítéstechnikát tanultam, amikor egy diákkonferencián a szilárdságtanról hallgattam egy előadást. Rácsodálkoztam, hogy nem is olyan lehetetlen megtanulni. A gazdasági válság időszakában, 2007-ben végeztem. Éppen bedőlni látszott az építőipar, így lakóhelyemen, Dunavescsén az itthoni családi gazdaságban helyezkedtem el, ahol gépészetrel és papírmunkával foglalkoztam. Közben angolul tanultam, nyelvvizsgát is tettem.

Akkoriban a diplomaszerezés egyik nehézsége a nyelvvizsga volt, gondoltam, jobb mielőbb letudni. A Dunaujvárosi Egyetemre jelentkeztem gépészmérnöki szakra – mesélt a kezdetekről. Közben szó esett Dunavescséről, a híres családi kertészetéről, és arról is, hogy a Duna partjáról épp jól rá lehetett látni a túlparton a Vasműre. Szinte kínálta magát a végzéshez közeledő mérnökhallgatónak.

– Az utolsó félév előtt kezdtem kutakodni, hogy hol tölthetném el a kötelező, hathetes szakmai gyakorlatomat. Az

A c é l m ű b e n *Horváthné Bók Hédi* irányított *Horváth Zoltán* gépészeti üzemvezetőhöz, így karbantartási területen töltöttem el azt az első, meghatározó hat hetet. Annyira megtetszett a gyár, az üzemi környezet, hogy még maradtam négy hónapot. Bejártam az összes üzemet, és az utolsó munkanapomon el látogattam a Kokszozóba is. Horváth Zoltán megkérte egykori főiskolai csoporttársát, *Bíró Jánost*, a Kokszozó gépészeti üzemvezetőjét, hogy kísérjen el a területen, nehogy eltévedjek... Azt hiszem, ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy szeretnék bekerülni a DUNAFERR-be.

Itt kicsit megállunk a beszélgetésben, értetlenkedem egy sort. Azt még megérteném, ha egy hengerműi vagy fémbevonóműi látogatás után döntene úgy valaki, hogy a Vasműben akar dolgozni. De mi vonzotta a Kokszozóba, kérdezem Erzsébetet, hiszen

Csodás virágok Erzsiki kertjéből

magunk között szólva sem egy „zöldövezeti” munkahely?

– Öröm dolgozni egy ilyen típusú gyárban, a hatalmas berendezések, folyamatos mozgásban lévő hajtások, csattogó fékpofák között. És hát az izzó anyagok látványa sem utolsó – lelkesedett csillogó szemmel.

– Nem volt egyszerű bekerülni – fűzi hozzá –, egy éven át próbálkoztam, miközben egy kisebb cégnél dolgoztam. Horváth Zoli biztatott, hogy ne adjam föl, sikerülni fog. Valahol megtaláltam Bíró János telefonszámát, felhívtam, behívtak interjúra, aztán már gyorsan történt minden. Az általános helyettesítő művezetés után, négy hónapja lettem a száraz kokszozó és a légtechnikai berendezések karbantartási művezetője.

A törekeny, szőke fiatal nő azóta nap mint nap férfiak munkáját irányítja. Vasműs kollégák és külsős cégek munkavállalói tartoznak a csapatába. Önérzetes szakemberek, meglett férfiak, adott esetben több évtizedes szakmai tapasztalattal. Adódik a kérdés, hogy miként tudta magát elfogadtatni velük?

– Úgy érzem, hogy elfogadtak. A beszélgetés, a jó szó sok mindenre képes.

Megértettem velük, hogy nem kell megváltanunk a világot, csak mindenki tegye meg a tőle telhetőt. Én is megteszem értük, amit tudok, ők pedig elvégzik, amit kérek. Pörög az élet nálunk – mondja mosolyogva, miközben a kamraajtók, daruk, elszívó berendezések és üzemzavarok mellett szóba kerülnek az otthoni mindennapok is.

– Nagyon szeretek kertészkedni, virágokkal foglalkozni kikapcsolódásként, és kedvelem a gyógyvizes fürdőhelyeket. Szeretek olvasni is, és az angol után most oroszul tanulok.

A forró nyári napokról beszélgettünk, megemlítette, hogy Balatonlellén, a szakszervezeti üdülőben töltötte a szabadságát, augusztus végén pedig Mátradereszkére készül egy különleges, élményparkkal ötvözött gyógyfürdőbe. S bár nagyon szereti a Kokszozó munkahelyi közösségét, nem szakadt el egykori gyakorlati helyétől sem. A mai napig jó barátság fűzi az „Acélkaticákhoz”, az acélműves kollégákból alakult társasághoz. Összejöveleik, kirándulásaik mindig élményszámba mennek. De ez már egy másik történet...

K. É.

A saját kenyér íze

■ KÖZÖSSÉGFORMÁLÓ KOVÁSZSULI

Szent István napjához, az új kenyér ünnepéhez közeledve idéztem fel magamban, hogyan is kezdődött az életemben a kenyérsütés. Jópofa játékként tekintettem a kovász nevelésére 2020 karácsonyán. Már nem is emlékszem, mi vitt rá, hogy lisztből és vízből kovászt élesszek.

Persze, zavart már egy ideje a bolti, egyenízű kenyerek másnapos valósága, de valójában nem ezért kezdtem kovászos kenyér sütésébe. Csak ki akartam próbálni, és semmi több. Nem sejtettem még akkor, hogy a kovász „nem enged el”, és ajtót nyit egy másik világra.

Liszt, víz, só

Pontosan ennyi kell a finom kenyérhez, semmi több. A frissen szelt kenyér megkenve libazsírral, megszórva lila hagymával maga a tökéletes táplálék. Ko-

rábban sosem nézegettem a lisztes zacskókat, eszembe sem jutott, hogy a lisztben zsírok, szénhidrátok, fehérjék vannak. Azt sem tudtam, miben különböznek a búzalisztek, miben más a kovász, mint az élesztő. Nem tudtam, hogy a kenyér lényegében fermentált gabona, a kovászban nyüzsgő élőlények teszik emészthetővé számunkra. Még a közösségi oldalon talált, kovással sütő csoportokon is eltűnődtem, mondván, én sosem leszek ilyen „kovászmegszállott”.

Közben azért szorgalmasan sütögettem az élő kovászaimmel. Sikerült a pita, a kalács, a pizza, a fánk, a lángos, a croissant, csak a kenyér adta magát nehezen. A kenyér szabad lélek, neki nem mondhatam meg, mikorra keljen meg, milyen magasra nőjön, milyen legyen a béléte. Titok maradt, amíg meg nem szegtem. Hálás vagyok *Balázs* fiamnak, hogy végigkísérte próbálkozásaimat,

ette az elterült, túlrett, kevésbé megkelt, rosszul sült kenyereimet. Neki valamennyi ízlett. Biztatott, hogy amióta a kovászos kenyereimet eszi, jobb a közérzete.

Mára megtanultam – bár rengeteg lecke vár még rám –, hogy mindenkinek más a kovásza, mintegy a sajátja, hozzá tartozik, belőle is táplálkozik. Mindenkinek van egy saját kenyere, ami ő, ami maga az élet, a táplálék magának és családjának. Gyönyörű magyar szólásaink utalnak a kenyér fontosságára. S bár a kenyér csak liszt, víz és só, mégis van benne valami varázslat, az pedig a kovász.

A baracsi Kovász Suli egy életérzés

Persze előttem többen is megismerkedtek már a kovász adta örömmel, kudarcokkal. A Facebookon láttam meg *Kovács*

Anikónak, az Acélmű karbantartási osztályvezetőjének gyönyörű kenyereit. Amikor végre személyesen találkoztam vele, megkérdezhettem tőle, hogyan találkozott a kovással, miért kezdett kovászos kenyeret sütni, és miért iratkozott be egy pék szakmunkásképző iskolába, három műszaki diploma birtokában.

Mérnöki precizitását igazolva, egy összefoglalót adott a kezembe, mielőtt beszélgetni kezdtünk. Megtudtam, hogy mit jelent számára a kovász: szabadságot, kreativitást, barátságot, tanulást, egészséges táplálkozást. Bár szavakat idéztem csak ide, de az élet egy másik dimenziója nyílik meg, ha kibontjuk valamennyit:

– Egy ideje már nem ettünk bolti kenyeret, otthon sütöttem géppel magunknak, amikor a párom szolt, hogy süssek kovászosat is. Recepteket nézegettem, és kiderült, hogy ez nem is olyan egyszerű. Öt évvel ezelőtt egy nyári szabadságomat töltöttem el a kovászos kenyér megismerésével. Éjjel-nappal olvastam a néprajztól a biokémiáig a kovászlól, lisztekről és kenyerekről. Csatlakoztam „A nagy kovászos kenyere” Facebook-csoporthoz, ahol *Béres Gyula* segített az első kovászos kenyere

rek sütésében. Hajnali kettőkor is válaszolt a kérdéseimre, a kitartása sokat segített. Augusztus elején kezdtem foglalkozni a témával, szeptember 14-én, éjszaka sütöttem az

első kenyereimet. Másnap reggel jöttem dolgozni, de hajnali egykor még figyeltem a lángot a sütőben... Nagyon nagy élmény volt felemelni a sütődény tetejét. A kovászosítás nem receptek kérdése. A kovászt fel kell ne-

Könyvajánló

Érdeemes ismerni az élesztő és a kovász működését a kelt tésztákban. Míg a kovászban élő mikroorganizmusok alakítják át a lisztben lévő fehérjéket, addig az élesztőtömbök gázokat fejlesztenek, így lazítják a tészta szerkezetét. A témával kapcsolatos számos kutatást említve, laikusok számára is érthető nyelvezettel íródott *Vanessa Kimbell* Kovászkola című könyve. Érdeemes elolvasni mindenkinek, aki érteni szeretné szervezetünk, benne az emésztésünk, bélrendszerünk működését. Különösen ajánlom azoknak, akiknek emésztési problémáik vannak, netán szerzett cukorbetegséggel küzdenek. Megérthető belőle a gluténérzékenység okai is, és megoldást kínál a tünetek megelőzésére, mérséklésére. Érdeemes a kovász működésével azoknak is megismerkedniük, akik nem szeretnék sütni, de tudatosabban vásárolni igen. A jó, egészséges kenyér ugyanis mindenkinek jár!

velni, hogy megtanuljuk, megértsük az életét, a működését. Nincs két egyforma kovász. Munka után alig várom, hogy végre hozzányúlhassak a tésztához, ösztönösen érzem, hogy foglalkoznom kell vele. Bár azóta már végzett pék is vagyok, számomra a sütés nem munka, hanem feltöltődés, kikapcsolódás, élmény, ahogyan a kert, vagy a baromfityenyésztés is. Visszajönnék bennem gyerekkorom emlékei, amikor a szünidőben a nagymamámnál nyaraltam Tatán. Az unokatestvéremmel mentünk a városi pékségbe, leültünk a fa alá egy padra, és vártunk, míg kiszülnék a kenyerek. Ma is emlékszem a pékségből áradó illatra, azt sugja, hogy ezzel nekem dolgom van...

Alig mélyedtem el a kovászos kenyérről kapcsolatos ismeretekben, amikor megkerestek, hogy osszam meg másokkal is a megszerzett tudást. Őszinte lelkesedéssel, lendülettel indult 2020 októberében Baracson a Kovász Suli. Sokan kezdtek ak-

kor kovászolásba, a kemény mag megmaradt, máig tartjuk a kapcsolatot. Együtt főztünk legutóbb Baracson, a halászlézőző versenyen is. Vittünk kovászos kenyeret. Dunaújvárosban is volt hasonló kezdeményezés, a volt újtelepi iskolában jöttünk össze kovászolni. Öröm számomra, ha ma is találkozom emberekkel, akik akkor kezdték el a kovász nevelését, és a mai napig sütik a saját kenyerüket.

A kovászos kenyér egy egészen más dimenzió. Sok bibelődés, ugyanakkor komoly minőségbeli különbség az iparilag előállított kenyerekhez képest. A kovász egy újabb családtag, etetni kell, foglalkozni vele, egy élő organizmus. Metallurgus üzemmérnök kollégámnak kikísérleteztem egy kenyeret. Alakítottam, változtattam az összetételén, miközben ő folyamatosan mérte a vércukrát. Sikerült olyan kenyeret sütnöm, amit inzulinrezisztenciája ellenére is szabadon fogyaszthat.

Az újra megtalált kenyér

Az említett újtelepi kovászkolában, Anikó biztatására kezdett kovászt nevelni, kovászos kenyeret és megannyi más finomságot sütni *Szemenyei Gabriella*, a Koksoló anyaggazdálkodási, valamint megbízott pénzügyi és számviteli osztályvezetője is:

– Emlékszem, micsoda nyüzsgés volt akkor az újtelepi iskolában! Engem az egészséges táplálkozás iránti érdeklődésem vonzott oda. A pandémia idején, a home office-ban végzett munka közben belefért a kovászos kenyér sütése, hisz egy-egy hajtogatás, babusgatás csak néhány percet igényel. Aztán visszaállt a rendes munkarend, most már nehéz lenne megoldanom a kovász gondozását, így a kovászos kenyér sütését édesanyám vette át tőlem.

Megismerhettem *Szemenyei Imréné Margitot*, aki nyolcvanévesen süti gyerekei és unokái örömeire a kovászos kenyeret:

– Hetente többször is sütök, elosztjuk a családban, így mindig friss kenyeret eszünk. Elfoglalom magam ezzel, élvezem. Én kézzel dagasztok, hogy érezzem a kenyér állagát. Van türelmem hozzá, és kézzel nem lehet „túldagasztani”. Lievito madre kovászmam van, hetente etetem rétesliszttel, sütés előtt frissítem. Kaptam a fiamtól egy cserép sütőformát, amiben keleszttem és sütöm.

Egyetértünk abban, hogy bár vannak alapszabályok a kenyérsütésben, mégis azt tapasztaljuk, hogy mindenkinek más a kovásza, más lisztet használ, másként formáz, süt. Így végeredményben mindenkinek más a kenyere is, amelyet a család felismer, bekötött szemmel is kiválasztja sok közül az íze szerint. Margit kenyérének vékony, ropogós héja belül pihepuha kenyértésztát rejtett, minden falatja élmény és élet.

– A gyermekeimtől megkaptam *Vajda József* „A kenyér lelke” című könyvét. Ezt olvastam, de sokat tanultam a tévélől is, angol adásokat is nézek, ahol zsúrizik az otthon sült kenyeret. Emlékszem, édesanyám, nagyaném még teknőben dagasztott. Ami kenyértészta maradt, azt összevakarták a teknő faláról, az lett a következő kenyér indításához a kovász. Hogy mi változott, mióta kovászos kenyeret sütök? Fogytam négy kilót, miközben nem tettem érte semmit. Sokkal jobb a közérzetem. Én sütöm a kenyeret az unokáim gyermekorvosának is. Annyi mindent tett a családukért, hogy ezzel köszönöm meg. Az első ajándék kenyér után kérte a következőt, nem akar már bolti kenyeret enni.

Meg kell említenem, hogy nemcsak kovászos kenyerek készülnek a Szemenyei családban. Kíváncsok kalácsok, kakaós csigák, pogácsák hirdetik, hogy kovásszal sütni öröm számukra:

– A pogácsákat én készítem – veszi vissza a szót Gabi –, édesanyám bedagasztja, én pedig egészen kis méretűekre szaggatom. Hamar kiszülnék az apró pogácsák és gyorsan el is fognak...

Hazafelé sétálva sok minden járt a fejemben. Egy biztos, van valami belső erő a kovászban: örömet, szeretetet és egészséget ad.

Kaszás Éva

Hazai tájakon

A DUNAFERR MAGAZIN FOTÓPÁLYÁZATA

Idén is nehéz volt a választás, hiszen számos remek képet küldtek be olvasóink a Dunaferr Magazin pályázati felhívására.

Augusztusban a magazin címlapjára is a beküldött alkotások egyike került, gratulálunk a képet készítő kokszolós kolléganőnek, *Németh Szabinának*, akinek fotóján a tarcali bányató látható.

A fotók beküldői közül ezúttal *Béni Józsefnek*, *Kovács Gábornak* és *Lieszkovszkyné Priger Ildikónak* kedvezett a

szerencse, ők nyerték meg a Dunaferr Magazin és a Magyar Vas- és Acélipari Egyesülés által felajánlott ajándéksomagokat. Nyereményüket augusztus 22-től *Szirmai György* PR menedzsernél (tel: 17-96) vehetik át az igazgatósági épület 315-ös szobájában. A nyerteseket e-mailben is értesítjük. Olvasóknak pedig szíves figyelmébe ajánljuk a kiváló kirándulási ötleteket!

Ezúton is köszönjük minden kedves résztvevőnek a beküldött képeket, amelyekből az alábbi tíz fotót válogattuk be összeállításunkba.

Szabó Ervin (Nagyolvasztómű, technológiai osztály) ezúttal Pákozdon, Miskahuszárnál járt látogatóban családjával. A dunaújvárosi kötődésű műalkotás a világ legnagyobb huszárszobra.

Jiling Krisztián (Meleghengermű, kemenceüzem) képének címe: Kilátás a hideglelős keresztől. Az 1784-ben emeltetett kereszt Esztergom felett, a Hosszú-hegy tetején, a Duna fölé nyúló szakadék szikláján áll. Nevét onnan kapta, hogy mire egy vallásos körmenet felért a hegycsúcsra, az emberek megizzadtak, és az erős Duna-menti szélben megfáztak, „hideglelést” kaptak.

Minda Beatrix (ISD Kokszoló Kft.) mint írja, természet- és túrakedvelő. Fotója a Gaja-szurdoknál készült, amely a Bakony egyik leghangulatosabb patak völgye és az év bármely évszakában ingyenesen látogatható.

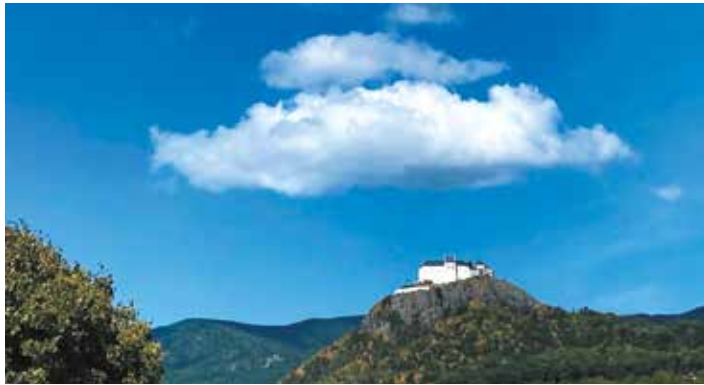
Lieszkovszkyné Priger Ildikó (Nagyolvasztómű, kohóüzem) fotója egy túra során Öskүн készült. A Kerektemplom valószínűleg a XI. században épülhetett, az Árpád-kori kőtemplomok egyikeként.

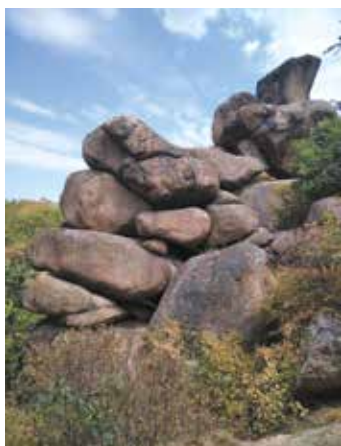
Dr. Kopp Kristóf (logisztikai igazgató) is szeret hazai tájakon kirándulni. Fotóján a Pest megyei Nagybörzsöny községben álló „Bányagazda háza” látható. A tájházként működő épület számos érdekes tárgyat rejt, érdemes felkeresni.

Molnár László (Eszközgazdálkodási igazgatóhelyettes szervezete) többször járt már Dégen, a Festetics-kastély angolparkjában, de kis tacsukjuknak idén először mutatták meg a környezetet. Nem csak a kastély, a kutyus is gyönyörű!

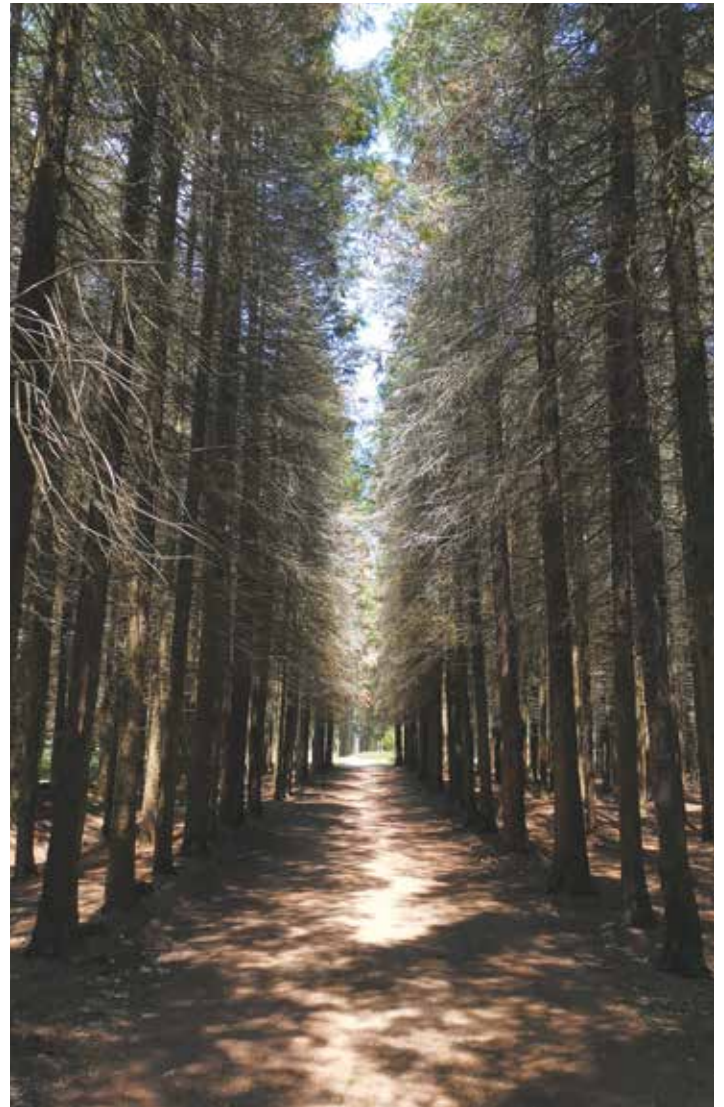
Maár Tibor (Acélmű, FAM-üzem) képen a füzéri vár látható. A közelmúltban alapos rekonstrukción átesett vár látogatóközpontja számos érdekes programot kínál az arra járóknak.

Béni József (Gyártó Egység, mechanikaüzem) nagyon szeret barangolni, túrázni, és rácsodálkozni a természet alkotta világra. Fotóján a Pákozd közelében található Pandúr-kő látható. A több gránittömbből álló sziklaképződmény fantasztikus látványt nyújt.

Pesei Zsolt (Meleghengermű, kikészítő üzem) a Bakony fővárosában, Zircen kirándult a családjával. A Ciszterci Apátság látogatóközpontja egész napos programokat kínál élvezetes tárlatvezetéssel. A kép a gyönyörű műemlékkönyvtárban készült.

Kovács Gábor (Gyártó Egység, mechanikaüzem) fotója a Jeli Arborétumban készült májusban, amikor kettesben „megszöktek” otthonról öt napra. Az Óriások sétányán éppen délidő van, ezért ilyen különlegesek az árnyékok.

OMBKE-történet a helyi szervezet tükrében

■ ELŐADÁSOK, KLUBDÉLUTÁNOK, TALÁLKOZÓK

A Dunai Vasmű Műszaki-Gazdasági Közlemények XIV. évfolyam 1-2. összevont számában a szerkesztőbizottság tagjaként, az OMBKE helyi szervezete titkáráként adott számot az 1970 és 1973 közötti időszak munkájáról Szalay Géza főmérnök.

A nagy létszámú helyi csoport (1970-ben 156 fő, 1973-ban már 352 fő) központi rendezvényekkel és négy munkacsoportjának kifejezetten szakmai rendezvényeivel szolgálta a tagság továbbképzését, az egyesületi élet szakmai és kulturális igényeinek kielégítését, mint azt az alábbi részlet is mutatja:

„1970-71-ben összesen 7 szakmai előadás és 2 szakmai filmbemutató volt. Az előadásokat túlnyomó többségben helyi előadók közreműködésével rendeztük. Az előadások látogatottsága általában 50 fő körül mozgott. Az évenkénti 2 szakmai kiránduláson átlagosan 30-30 fő vett részt. A csoport tagjai élénk szakirodalmi tevékenységet fejtettek ki, a különböző szakfolyóiratok évente átlagosan 9-10 szócikket közöltek. Az Akadémiai Kiadó dr. Horváth Aurél tagtársunk könyvét jelentette meg.”

A rangosabb események közül a szerző ír az MTA Matematikai és Fizika Tudományok osztályával, valamint a Bolyai Matematikai Társulattal közösen szervezett, a „Kohászat és a matematika” tudományos konferenciáról, 102 szakember részvételével. Alkalm adódott a Mitsubishi japán nehézipari konzern kereskedelmi-műszaki küldöttségével való konzultációra, majd a csehszlovák testvéregyesü-

A kis piros könyv az OMBKE Vaskohászati Szakosztály dunaújvárosi helyi szervezetének munkáját mutatja be 1954-1999 között.

(Szerk.: dr. Ágh József és Sütő Zoltán) „Az egyesületi élet élénkítése az 1970-es években” című fejezetében olvashatunk a Delta klubdelutánokról is.

let ostravai csoportjának városunkban történő fogadására és vendéglátására is. 1973-ban elindították a helyi csoport és a Dunai Vasmű Művelődési Ház közös rendezvényeként a Delta klubdelutánokat.

„Egyesületünk helyi csoportjának működésében, a klubéletben meghatározó eseménynek számítanak továbbra is a havonta váltogatva rendezett Delta klubdelutánok, illet-

ve a szakmai előadással és vitával egybekötött klubdelutánok, a vezetőségi ülések, és az évente két alkalommal megtartott szakmai kirándulások és tapasztalatcserék.”

Ízelítő az OMBKE-Delta klubdelután filmvetítésekkel egybekötött 1973. évi programjaiból: dr. Almár Iván: A szovjet űrkutatás eredményei, Makray Tibor – Orosz Endre: A folyamatos acélöntés alkalmazása a

Dunai Vasműben, Krupp konzern filmbemutatója a folyamatos acélöntésről, Űrkutatás legújabb eredményei, A Delta-szerkesztőség aktuális-tudományos filmje, dr. Vámos Tibor: A számítástechnika ipari felhasználása, A hengerművek vezérlése számítógépes berendezésekkel, Érdi Bálint csillagász: A modern csillagászat problémái, dr. Abonyi Iván, ELTE: A modern fizika problémái, dr. Gidai Erzsébet: Vázlatok a jövőről.

A vezetőség által hozott legfontosabb határozatok

„A dunaújvárosi csoport továbbra is részt vesz a Dunaújvárosi Műszaki Napok megrendezésében. Az 1974. évben is Dunaújváros ad otthont a IV. Hidegalakítási konferenciának. Korábbi kezdeményezés alapján a helyi csoport segíti a vállalat újítási ügyeinek intézését azzal a céllal, hogy lerövidítse az átfutási időt, az objektív véleményezést; előmozdítsa az elbírálást; szorgalmazza és elősegítse a szellemi termékek védelmi rendszerének és a vállalati újítási feladattervek kidolgozását; a nagyobb jelentőségű javaslatok megvalósítását.

Ami pedig a gazdálkodást illeti: A dunaújvárosi helyi csoport tevékenységét jóváhagyott munkaterv és ehhez jóváhagyott költségvetés alapján folytatja. A helyi csoport költségvetése 1969-71 között évi 12 000 Ft volt, 1972-ben 14 000 Ft, 1973-ban a jelentősen megnövekedett létszám alapján jóváhagyott 18 000 Ft költségvetési összeggel szemben 13 000 Ft felhasználására kaptunk lehetőséget. A költségvetésünkben mutatkozó hiányt vállalatunk, a Dunai Vasmű pótolta.”

Szente Tünde

Szalay Géza 1929. november 10-én Sopronban született. Okleveles kohómérnökként a Kőbányai Alumínium Hengermű volt az első munkahelye. A Vaskohászati Kémenceépítő Vállalatnál kapcsolatba került a Dunai Vasművel a II. kohó rekonstrukciójánál, valamint a II. számú kokszoló blokk beruházásának építésvezetőjeként. A Dunai Vasmű állományában 1961-től többek között részt vett a Hideghengermű beruházásának előkészítésében, az első profilhajlító és spirálcső-gyártó gépsorok telepítésében. A Hideghengermű gyáregységvezetője lett 1965-től, a szervezeti változásokat követően főmérnöki beosztásban dolgozott. A vállalati exporttermelést irányította 1971-től, majd az értékesítés tervezése lett a feladata. Irányításával dolgozták ki a Vasmű első számítógépes termelésirányítási és programozási rendszereit. 1988-tól nyugdíjba vonulásáig a DUNAFERR termelési főmérnöke volt. Hosszú életkort megélve távozott közülünk 2019-ben, június 27-én helyezték örök nyugalomra a Dunaújvárosi temetőben.

Az emelőgépes szakma seregszemléje

■ SZAKMAI ÚJDONSÁGOK ÉS MEGOLDANDÓ PROBLÉMÁK

A nyár elején Egerben rendezték meg az emelőgépes szakma legjelentősebb hazai seregszemléjét, a 13. Országos Emelőgép-üzemeltetői és Biztonságtechnikai Konferenciát (OREMBIK '22).

A házigazda Országos Emelőgépes Egyesület vasműs kötődéssel bír, a szervezet új elnöke ugyanis dunaferres kollégánk, *Kácsér Zoltán*, az RMS és HR Igazgatóság oktatásszervező szakértője, aki maga is előadást tartott a változó szakképzési rendszerről az emelőgépes területet kapcsán.

A szakmai konferencia három napja során az emelőgépes szakma valamennyi területét érintő előadások során bővíthették szakmai ismereteiket a résztvevők, akiknek száma meghaladta a 250 főt, reprezentálva az ország kis és nagyvállalkozásainak egészét. A hagyományosan kétévenként megrendezésre kerülő rendezvényt nagy érdeklődéssel várták a szakemberek annak okán is, hogy a pandémia miatt a 2020-ra tervezett konferenciát nem tudták megtartani, így négy év után ez volt az első, teljes szakmát érintő személyes találkozási lehetőség az emelőgépes szakemberek számára.

Ezúttal sem csak az új ismeretek kaptak teret a programban, hanem azok a szakmai területek is, amelyeket ugyan jogszabály, adott esetben szabvány szabályoz, azonban a mindennapok gyakorlata számára sok esetben nem egyértelműek, adott esetben könnyen félreértelmezhetőek a vonatkozó jogszabályok.

A DUNAFERR területén mintegy ezer regisztrált emelőgép működik

Ennek megfelelően a gépkezelői jogosultság területét érintően megjelenő szabályozások változásai, valamint a mind nagyobb számban bevezetésre kerülő angol nyelvű szabványok értelmezése, magyarázata is szerepelt a tanácskozási napirendjén.

A konferencia résztvevői áttekintést kaphattak többek között az építőgépészet (toronydaruk) üzemeltetési tapasztalatairól, valamint román, lengyel és német előadók révén a nemzetközi gyakorlatban kialakult helyzettel is módjuk volt megismerkedni. Számos, szakmai és technológiai érdekességekkel tűzdelt előadást hallgathattak meg a résztvevők, többek között a Lánchíd építésénél alkalmazott innova-

tív daruzási megoldásokról, az atomeróművi daruk üzemeltetési tapasztalatairól, vagy éppen a lítium-ion akkumulátorral hajtott targoncák használatának előnyeiről, illetve a ma már egyre nagyobb teret nyerő vezető nélküli targoncák használatáról és a távdiagnosztika lehetőségeiről.

Mint azt a szervező *dr. Kása László*, az Országos Emelőgépes Egyesület tiszteletbeli elnöke a konferenciáról készült összegzésében megjegyezte, sajnos két olyan problémás terület is van, amelyek rendezését a szakma már évek óta várja a jogalkotótól, ám ezek a mai napig nem oldódtak meg. Az egyik ilyen kérdés a 47/1999. (VIII. 4.) GM-rendelettel hatályba helyezett Emelőgépek

Biztonsági Szabályzatának (EBSZ) felülvizsgálata és korszerűsítése. A másik az építő- és anyagmozgató gépeket kezelők képzésének megnyugtató megoldása. A tanácskozási résztvevői egyetértettek abban, hogy a fenti problémák rendezése érdekében kifejtett szakmai lobbitevékenységet folytatni kell.

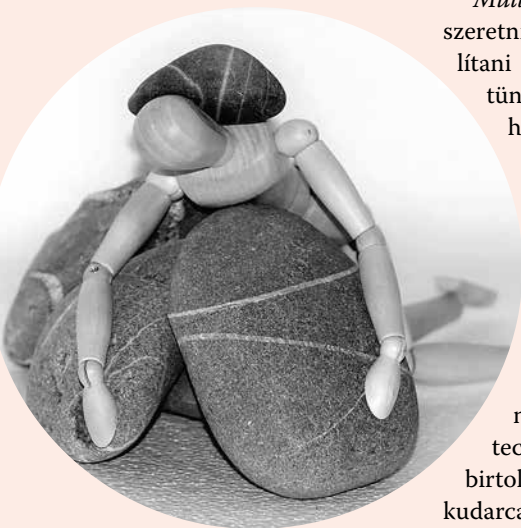
A konferencián több dunaferres kollégánk is részt vett, képviselve a vállalati struktúrában is jelentős emelőgépes területet. Az ISD DUNAFERR csoport üzemében mintegy ezer regisztrált emelőgép található, a folyamatos képzéssel, vizsgával érintett kezelői munkakörök száma kétezer fő körül lehet.

Sz. I.

Félelem, fóbia, paranoia

■ MIKÉNT TUDUNK ÚRRÁ LENNI ROSSZ ÉRZÉSEINKEN?

Biztos, hogy bezártam az autót? Mi van, ha nem sikerül? Mi történik, ha visszautasítanak? Hosszan folytathatnám a sort, mi mindentől félünk, mi mindenben aggódunk. Félünk a bizonytalanságtól, a jövőtől, az egyedüllétől, a munkánk elvesztésétől, a klímaváltozástól. Félünk, hogy hibát találnak a munkánkban, ezért hibázunk. A túlzott félelem ront a teljesítményünkön.

A hat alapérzelem közé tartozik az öröm, a harag, a meglepetés, az undor, a szomorúság és a félelem. Ez utóbbinál megkülönböztetjük a külső inger (valós veszély) kiváltotta félelmet a belülről (a lelkünkéből) eredőtől, mindkettőre adott válaszlehetőség a menekülés, avagy az elkerülés. A fennálló félelem vezethet befelé forduláshoz, elszigetelődéshez. Ki ne emlékezne életében olyan döntésre, amelyről mai fejjel másként gondolkodna, és megbánta, hogy aggodalmaskodva nem élt a kínáló lehetőséggel.

Félünk a változásoktól, legyen szó magánéletéről, vagy a munka világáról. Félünk az új munkahelytől, a korábbi mun-

kánk elvesztésétől, kishitűek vagyunk saját képességeinket illetően, el akarjuk kerülni a kudarcot. Persze akadnak olyanok is, akik gondolkodás nélkül belekezdenek új dolgokba, közben elbagatellizálják a képességhatárait, hozzáértésüket. A pszichológusok szerint az alacsony önértékelésű embereknél a megengedett/normál értéken magasabb a belső félelem szintje, amely fóbiába, téveszmékkel társítva paranoiába torkolhat.

Müller Péter szerint félünk szeretni. Nem egyszerű beállítani a bizalmatlansági szintünket, nehéz eldönteni, hol a határ a bizalmatlanság és a bizalom között. A szélhámósok – nemcsak a magánéletben, de a pénzügyi, kereskedelmi, gazdasági életben is – mesterei a megtévesztésnek, a megvezetésnek, kifinomult kommunikációs technikáik és képességeik birtokában. Saját kárunkon, a kudarcainkból, a másokkal törtétekből okulhatunk, de a felkészültségünk, tudásunk is védelemként szolgálhat.

Félelmeinkkel szembeni küzdelmeink során feltehetjük magunknak a kérdést: Mi az, ami-re van ráhatásunk és mi az, ami-re nincs? Mi a legrosszabb, ami történhet? Azt is javasolják a szakemberek, hogy készítsünk félelemlistát és rendeljünk mellé reális célkitűzéseket. A nyugalom, az önuralom gyakorlásával, a tudatossággal a félelmeink megszűnnek ugyan nem, de csökkenni fognak.

A félelem olyan, mint a tűz, ha uraljuk, főzhetünk vele, de ha nem vigyázunk vele, eléget minket – írta Moldova György.

Sz. T.

Komolyabban kell az éghajlatváltozás

■ VALÓS VESZÉLY AZ EMBERISÉG KIHALÁSÁNAK LEHETŐSÉGE

Egy új tanulmány szerint még a tudósok sem veszik elég komolyan az éghajlatváltozással járó fenyegetéseket, köztük az emberiség kihalásának reális veszélyét.

A szerzők szerint a még szélsősebb felmelegedés következményei „veszélyesen kevéssé feltártak”. Szerintük a világnak el kell kezdenie felkészülni az általuk „éghajlati végjátéknak” nevezett jelenségre, ezért elengedhetetlen, hogy az ENSZ tudósai vizsgálják meg a klímakatasztrófa kockázatát.

A 2016-ban aláírt, párizsi éghajlatváltozási megállapodásban a Föld szinte minden országa egyetértett, hogy a globális hőmérséklet-emelkedés ebben az évszázadban „jóval” 2 Celsius-

fok alatt maradjon, és erőfeszítéseket vállalt annak érdekében, hogy a hőmérséklet-emelkedés 1,5 Celsius-fok alá kerüljön. A tanulmány szerzői szerint azonban az éghajlatváltozás esetleges szélsőségeiből következő következményei nem kaptak elég figyelmet.

„Úgy gondolom, hogy józan kockázatkezelés, ha a lehetséges legrosszabb forgatókönyvekre gondolunk, amikor a bolygó és a fajok sorsáról van szó” – mondta a kutatás vezető szerzője, dr. Luke Kemp, a Cambridge-i Egyetem munkatársa.

A kutatók azt is megállapították, hogy a 3 Celsius-fokos hőmérséklet-emelkedés hatásaira vonatkozó becslések alulreprezentáltak a valószínűségükhöz képest. Egy ilyen forgatókönyv esetén 2070-re a jelenleg érintett 30 milliós populációhoz képest a ▶

Ismeretlen gyémánt

■ NAGY EREJŰ BECSAPÓDÁS EREDMÉNYE A SZOKATLAN MIN

Egy ősi meteorit belsejében lévő gyémántok tanulmányozása során a magyar tudósok részvételével működő nemzetközi kutatócsoport szokatlan mikroszkopikus struktúrát talált.

A szerkezet, amely a grafit és a gyémánt egymásba fonódó formája, olyan egyedülálló tulajdonságokkal rendelkezik, amelyekkel felhasználhatóvá válhat szupergyors töltés vagy újfajta elektronika kifejlesztésére – állítják a kutatók.

„A struktúrák irányított rétegnövekedése révén olyan anyagok tervezése válhat lehetővé, amelyek egyszerre ultrakemények és képlékenyek is, valamint a vezető-

tól a szigetelőig skálázható elektronikus tulajdonságokkal rendelkeznek” – mondta el Christoph Salzmann, a University College London vegyész, a kutatást ismertető tanulmány társszerzője.

Az Arizonában 50 ezer évvel ezelőtt a Földre csapódott Canyon Diablo meteorit belsejében zárodott gyémántstruktúrák jelentősen különböznek a bolygónkon ismert gyémántoktól, amelyek körülbelül 150 kilométerre a Föld felszíne alatt, több mint 2000 Fahrenheit-fok (1093 Celsius-fok) hőmérsékleten keletkeztek. Ezekben a gyémántokban a szénatomok kocka alakban helyezkednek el.

Ezzel szemben a Canyon Diablo meteoritban található gyémántok lonsdaleit-nek ▶

ene venni következményeit

világ politikailag legérzékenyebb területein élő mintegy 2 milliárd embernek kellene 29 Celsius-fokos éves átlaghőmérsékletet elviselnie. „A következmények közvetlenül érintenek majd két atomhatalmat és hét, maximálisan elszigetelt laboratóriumot, amelyekben a legveszélyesebb kórokozókat tartják fogva. Komoly potenciál van a katasztrofális tovagyűrűző hatásokra” – hangsúlyozták a kutatók, arra is felhívva a figyelmet, hogy nem csupán a magas hőmérséklet jelenti a problémát, hanem az olyan összetett hatások, mint az élelmiszer- vagy pénzügyi válságok, konfliktusok vagy járványok kitörése is, amelyek katasztrófát okozhatnak.

Több figyelmet kellene fordítani a potenciális billenési pontok azonosítására is, például az emelkedő hőmérséklet hatásá-

ra a permafroszt (olyan talaj, amely legalább két éven át fagyott állapotban van) olvadásából származó metánkibocsátás növekedésére vagy az erdők kiirtása miatt fokozódó szén-dioxid-kibocsátásra is.

A kockázatok megfelelő értékeléséhez a szerzők felszólítják az Éghajlatváltozási Kormányközi Testületet, hogy készítsen külön jelentést a katasztrofális éghajlatváltozásról annak érdekében, hogy megfontolhatóak legyenek olyan vészhelyzeti lehetőségek, mint például az éghajlati tervezés, amely magában foglalhatná hűtőközegek légkörbe szivattyúzását. A kutatók ezáltal képesek lennének kockázatelemzést végezni ezekre a drasztikus beavatkozásokra vonatkozóan az éghajlatváltozás legkedvezőtlenebb hatásaira készülve.

A klímakatasztrófa bekövetkezésének veszélye mára komor valósággá vált

„Ezeknek a hihető, de komor forgatókönyveknek a megértése olyasvalami, ami a politikai és a civil közvéleményt egyaránt mozgósíthatja” – mondta dr. Kemp. „Láthattuk ezt a nukleáris télgondolatának felmerülésekor is, amely az 1970-es és 80-as évek során számos nyilvános erőfeszítést, valamint a leszerelési mozgalmat is segítette ösztönözni.”

„Létfontosságú, hogy az éghajlatváltozás minden területét kutassuk, beleértve a katasztrofális események ijesztő valóságát is” – mondta Laura Young, egy

25 éves éghajlatvédelmi aktivista. „Ennek oka, hogy a teljes igazság és az összes lehetséges hatás ismerete nélkül nem fogjuk tudni meghozni a szükséges, megalapozott döntéseket. Az éghajlatváltozást éveken át eltitkolták, ennek most véget kell vetni. Különösen a fiatalabb generációk számára fontos ez, akiknek az élhető Föld létét veszélyeztető folyamatok következményeivel kell majd szembenézniük.”

(Források: bbc.com, pnas.org)

G. L.

nt-kristályszerkezet

TÁZAT

vezhetőek (az elnevezés Dame Kathleen Lonsdale brit kristálykutató, a University College London első női professzora nevéből származik – a szerk.), és hatszögletű kristályszerkezetűek. Ilyen gyémántok csak rendkívül magas nyomás és hőmérséklet mellett alakulnak ki. Bár a tudósok laboratóriumban már sikeresen készítettek lonsdaleit – puskapor és sűrített levegő segítségével 15 000 mérföld/órás (24 100 km/h) sebességű grafitkorongokat hajtottak a fal felé –, a lonsdaleit egyébként csak akkor keletkezik, amikor aszteroidák rendkívül nagy sebességgel csapódnak a Földre.

A meteoritban lévő lonsdaleit vizsgálata során a kutatók az általuk várt, tiszta hatszögle-

tű struktúrák helyett azonban a gyémántba illeszkedve egy másik szénalapú anyag, a grafén jelenlétét észlelték. Az így keletkezett, diafitoknak nevezett

A Canyon Diablo meteorit anyagtudományi jelentőségű struktúrákat rejt magában

kinövések a meteorit belsejében különösen érdekes, réteges mintázatot alkotnak. E rétegek között illeszkedési hibák vannak, ami azt jelenti, hogy a ré-

tegek nem állnak tökéletesen egymás mellett – áll a kutatók közleményében.

A diafitok megtalálása a meteorit lonsdaleitben azt sugallja, hogy ez az anyag más széntartalmú anyagokban is megtalálható – emelték ki a tudósok, vizsgálatától pedig azt remélik, hogy a laboratóriumi előállítás lehetőségéhez is közelebb jutnak.

A grafén egy atom vastagságú, hatszögekbe rendezett szénlappal áll. Bár az anyaggal kapcsolatos kutatások még folynak, már számos alkalmazási lehetősége ismert. Mivel könnyű, mint egy tollpihe, és erős, mint egy gyémánt, egyszerre átlátszó és nagy vezetőképességű, ezenkívül 1 milliószor vékonyabb, mint egy emberi hajszál, forradalmi lehetőségként tekintenek rá az ipar szinte minden ágazatában.

(Források: livescience.com, pnas.org)

G. L.

Múltunk eseményei mindenki számára visszanezhetőek (4.)

■ KINCSEKET REJT A JÓZSEF ATTILA KÖNYVTÁR MÉDIATÁRA

A helyi televíziózás hazánkban a múlt század nyolcvanas éveiben tette meg kezdő, tétova lépéseit, és Dunaújvárosban az elsők között kezdődött meg a helyi műsorgyártás! Az elkészült műsorokat kezdettől fogva rögzítették, „archiválták” a tévések. Ez a körülbelül két évtized (1985-2004) kordokumentumait őrző videoanyag jelenleg a József Attila Könyvtár birtokában van. Tavaly októberben „nyílt meg” a könyvtár Médiatára, ahol az internet segítségével, a világ bármely pontjáról bárki böngészgethet, kutathat személyes vagy éppen helyi, sőt országos jelentőségű események mozgóképes dokumentumai között.

A legújabb, mindenki számára elérhető technikai vívmányok segítségével, az ún. QR-kódok alkalmazásával időről időre olvasóink figyelmébe ajánlunk különböző fontos, érdekes, elgondolkodtató vagy éppen mosolyt fakasztó epizódokat közelmúltunkból. Várjuk ezzel kapcsolatos személyes emlékeiket!

A nyár, a szabadidős programok, a pihenési lehetőségek régen is hálás, népszerű „alapanyagot” szolgáltatottak a televíziósok számára. Ki hova megy szabadságra, mivel tölti a vakáció mindig szűkre szabott időszakát – gyakran születtek ilyen témájú riportok. A Dunai Vasmű üdülőiben rendszeresen készültek jó hangulatú élménybeszámolók. Két ilyen műsorrészletet is kiválasztottunk, számítva olvasóink érdeklődésére: az első 1985 augusztusában készült

az alsóörsi gyermektábor fürdőző, szalonát sütögető, képeslapot író (!) lakói körében. A riporter *Mlinkó Gabriella*.

A második tudósítás helyszíne is a magyar tenger partja, az évszám 1986. Akkor is rekkenő hőségben élvezték a szabadság édes napjait a szerencsés dunaújvárosi beutaltak – mert hogy telházzal üzemelt az üdülő. A tenispályát óránként 30 forintért lehetett bérelni... A riporter *Stossek Mátyás*.

A korabeli műsorok szerves részét képezték a különböző tematikus magazinkok. A fogantatástól egészen a kamaszkorig felmerülő problémákkal, élethelyzetekkel igyekezett foglalkozni a Gyerekszoba című adások rendszeres szereplője volt *Gurisatti Lilla*, aki később, a família hagyományait követve tájékoztató bűvárúszásban ért el kiváló eredményeket, világ- és Európa-bajnoki címeket is szerzett. Az ő életének első hónapjait, tágabb értelemben az újszülött babák és szülei gondjait, lehetőségeit, dilemmáit ismerhették meg a nézők. Lilla versenyzői pályafutása után is a sport világában maradt, az erős családi kötelékek mellett sportpszichológusnak tanult, többek között a walesi egyetemen, és azóta

már idehaza segíti több versenyző mentális felkészülését. A kiválasztott, 1994-ben rögzített műsorban a kicsi Lilla (a vízilabdázó *Gurisatti Gréta* nővére) még csak hathetes, és mit sem sejt a fentiekben vázolt életútjáról, viszont nagyokat és jókat alszik... A korabeli műsor bemutatta még az akkori autós gyermekülések választékát, és többek közt megtudhattuk azt is, milyen utazási kedvezményeket vehettek igénybe a családok mintegy huszonnyolc esztendeje. A riporter *Bródi Emília*.

Szeptember közeledtével sokak (főleg a gyerekek) számára csüggesztő, de makacsul visszatérő, költséges és alapos utánjárást követelő teendő felkészülni az iskolakezdesre. Így volt ez például 1986-ban is, amikor a forgatócsoport nyakába vette a várost, és igyekezett képet adni, mit, hol és főleg mennyiért lehet megvásárolni a becsengetés előtt. A képeknek köszönhetően olyan üzleteket is meglátogathatunk, amelyeket fiatalabb olvasóink csak hírből (vagy már úgyse) ismerhetnek, és arról is értesülhetünk, mi számított akkoriban hiánycikknek. Például a fűzetborító vagy egyes méretekben az iskolaköpeny. A riporter *Sziits Ildikó*.

Arra alkalmas okostelefonjukra, tabletjükre töltsenek le egy QR-kód olvasására használható alkalmazást, utána már nincs más dolguk, mint dekódolni („szkennelni”) a cikkben található kódokat, és már meg is elevenedik a múlt. Kellems időutazást kívánunk!

Szirmai György

3+1 kérdés Ferling Bernadethez

■ KÉRDEZZ-FELELEK SPORTLEGENDÁINKKAL

A Dunaferri Magazin év elején elindított sorozatában arra vagyunk kíváncsiak, hogy az egykor hazai és nemzetközi sikereket elérő Kohász-, vagy Dunaferri-sportolóinkkal mi történt az elmúlt évek alatt, hogyan alakult a sorsuk, hol élnek, mivel foglalkoznak manapság? Ezúttal az egykori kiváló kézilabdázót, Ferling Bernadettet faggattuk.

Detti igazi világklasszis volt: mind a pályán, mind a pályán kívül valódi vezéregyéniség. Minden mozdulata élményszámba ment, soha nem ismert elvesztett labdát, nem volt számára egyetlen előre lefutott mérkőzés sem. Teljesítménye kimagasló volt, több nívós egyesület szerette volna soraiban tudni, de ő – a klubhűség mintaképeként – mindvégig Dunaiújvárosban maradt.

1. Hogyan alakult az élete az elmúlt évek alatt? Hol él, mivel foglalkozik ma?

Rácalmáson élünk már 2005 óta, így adta magát a lehetőség, hogy pályafutásom befejezése után pár évvel bekapcsolódjak a helyi sportegyesület kézilabda-szakosztályának munkájába. Gyönyörű környezetben, sok lelkes kollégával együtt a rácalmási kézilabdaélet fellendítésén dolgozunk. Én mint szakmai vezetője ennek a közösségnek, nagy örömmel tapasztalom, hogy egyre több gyermek választja a kézilabdát, és szerintem jól döntenek, mert egy szervezetten működő, megfelelő szakmai háttérrel rendelkező csapatban tudnak sportolni. Nagyon élvezem, hogy kilenc edzőnek és száznál is több játékosunknak segíthetem a munkáját nap mint nap.

Gáspár Gabival közös sportegyesületünkben a LabdaBandában már tíz éve, egyre több

csoportban foglalkozunk az óvodás korosztály tagjaival. Igazi örömmunka az ovisokkal megszerettetni a mozgást, sportolást és persze a labdajátékokat.

Igazán büszke vagyok arra is, hogy az M4 Sport szakkomentátorainak csapatába tartozom. Nem mindig hálás feladat, de igyekszem a legjobb tudásom szerint végezni. Nehéz, amikor például éppen nem sikerül egy válogatott mérkőzés, és arról

kell beszélni, de senkinek a lelkébe nem gázolnék, hiszen pontosan tudom, milyen a másik oldalon lenni. Nem sikerülhet mindig minden.

Névjegy

Név: Orsó-Ferling Bernadett

Beceneve: Detti

Sportága: kézilabda

Született: Tatabánya 1977. július 13.

Családi állapota: házas, férje Orsó László, gyermeke Virág (2009)

Magassága: 180 cm

Hobbija: főzés

Klubjai: –1994 Tatabánya, 1994–1995 TFSE, 1995–2015 Dunaferri NK

Posztja: irányító, balátlövő

Magyar válogatott: 150 (309 gól)

Díja: Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt, 2008

Eredményei:

EHF-Bajnokok Ligája-győztes: 1999

EHF-Kupa-győztes: 1998

2. helyezett: 2003

Európai Szuperkupa-győztes: 1999

Magyar bajnokság-ötszörös bajnok: 1998, 1999, 2001, 2003, 2004

2. helyezett: 1997, 2000, 2002, 2005

3. helyezett: 1996, 2006, 2007

Magyar Kupa, ötszörös győztes: 1998, 1999, 2000, 2002, 2004

2. helyezett: 2005

3. helyezett: 2007

Válogatottban: világbajnokság 2. helyezett, 2003,

3. helyezett, 2005

Európa-bajnokság: 3. helyezett, 2004, Olimpiai 4. (2008), olimpiai 5. (2004)

2. Mire a legbüszkébb a magánéletében, sportpályafutásában?

A magánéletben természetesen a kislányomra, Virágra vagyok a legbüszkébb. Szuper kislány! Óriási öröm, hogy vele élhetjük át a mindennapokat. Az összetartó családomra is mindig boldogan gondolok – Tatabányán és Tatán élnek szeretteim, de igyekszünk sok időt együtt tölteni. Sportolóként pedig a régi csapattársaimra, edzőimre és a velük elért eredményeinkre vagyok nagyon, de nagyon büszke. Sok munka van benne, de minden nehézséget megért!

3. Mit adott Önnek a sport? Van-e hiányérzete, meg nem valósult álma?

Én is csak azt tudom mondani, amit már sokan, sokszor elmondtak: a sport mindenre megtanít. Formálja az ember jellemét, így nem meglepő, hogy „civilként” is ugyanolyan értékeket tartok nagyra, és próbálok olyan értékrendben élni, mint sportolóként. Virágnak néha nem könnyű két sportoló szülővel.

Nincs hiányérzetem, mert megtettem mindent edzéseken és meccseken is. Ennél jobbat, többet nem tudtam volna adni magamból. Ahogy egyre távolabb kerülök a pályafutásomtól, úgy vagyok egyre büszkébb az elért eredményeinkre. Felértékelődnek az átélt élmények.

3+1. Figyelemmel kíséri-e ma is egykori sportágát? Kit tart igazán jónak a fiatalok közül és miért?

Szakkomentátorként természetesen naprakész vagyok a sportágból. Egyébként is nagyon szeretem a kézilabdát. Néha meglepődöm magamon, hogy milyen izgalommal tudok várni egy rangadót vagy egy jó meccset, pedig már nem is én játszom. A fiatalokról pedig beszélünk majd a tv-műsorokban.

Sz. Z.

Tárlat az alkotótelepi művekből

Munkás napokat töltött három szobrászművész a nyáron a DUNAFERR Gyártó Egységének üzemében. Nagyszerű, korunk időszerű kérdéseit megjelenítő alkotások születtek. *Gróf Ferenc* a „senki földje”, illetve a gyarmatosítás témáját álmódta vasba, illetve különféle anyagok egymáshoz kapcsolódását elemzi munkáiban. *Krisztof Krisztián* saját téglát talált ki, amelyhez negatív öntőmintákat készített, több más, izgalmas acélszobor mellett. Légies,

játékos, ugyanakkor nehéz szobrokat készített *Gergely-Famos Lilla*, színeikkel, lebegtéssel feledtetve súlyukat.

Mint a korábbi években, ezúttal is kiállítással zárja az alkotótelepet a Dunaferre Art Alapítvány. Az elkészült szobrokból a Kortárs Művészeti Intézetben nyílik tárlat augusztus 26-án, pénteken 18 órakor, ahol az alkotókkal és a munkájukat segítő vasműs szakemberekkel is találkozhatnak az érdeklődők.

Fejlesztésekre készül a Mol

Huszonkét millió eurós beruházással Európa egyik legnagyobb kapacitású zöldhidrogéngyártó üzemét építi fel a Mol Százhalombattán. A tervek szerint 2023-ban működésbe lépő berendezés által gyártott zöldhidrogént a vállalat a Dunai Finomítóban az üzemanyaggyártás során, saját hidrogén hálózatában használja majd fel. A Mol tervei között szerepel az olyan, jelentős energiaigényű iparágak tiszta hidrogénnel való ellátása, ezáltal decarbonizációjuk elősegítése is, mint például a cementipar, az acélipar és a vegyipar.

FONTOS INFORMÁCIÓK

Üzemi mentők: 4-104

Mobiltelefonról:

06 (20) 883-4-104

Üzemi tűzoltóság: 4-410

Központi diszpécser: 13-11

Biztonsági Igazgatóság

diszpécserközpont:

26-07, 11-79

Tudakozó: 9

Életpálya, vasműs kötődésekkel

A közelmúltban ünnepelte 75. születésnapját egy olyan egykori dunaferres, ma már nyugdíjas szakember, akit nagyon sokan ismertek és szerettek a gyárban.

Mérnökemberként színvonalasan és pontosan végzett szakmai munkája mellett *Fülöp Benő* mindig aktív volt akkor is, ha bármilyen szervezőmunkára volt szükség, vagy bárki a segítségére szorult. Emellett nevéhez köthető, hogy több éven át részt vett a kikötői öbölben lezajlott nemzetközi motorcsónakversenyek rendezésében, ahol a Formula-1 „királykategória” szervezői csapatának is aktív tagja volt. Évtizedeken át koordinálta a Nemzetközi Acélszobrász Alkotótelepek művészi elképzeléseinek megvalósítását. A létrejött alkotások ma is láthatók a városi parkokban és a Dunaparton. Szülei az épülő Vasműben dolgoztak egészen a kezdetektől, az 50-es évektől. Ő maga

42 évet töltött el a gyárban, de szintén dunaferresként dolgozott hosszabb-rövidebb ideig az öccse, mindhárom gyermeke és még számos családtag: felesége, majd a párja, illetve unokatestvérek, veje, nászok, vér szerinti és „fogadott” gyermekek, unokák.

A jó hangulatú, népes családi körben megrendezett születésnapról kedves beszámolót kapott szerkesztőségünk is. *Fülöp Benő*nek ezúton kívánunk jó egészséget, s további derűs nyugdíjas éveket szerető családjában körében!